

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3835/2024
19.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Павловић, адвокат из ..., против тужене ББ, оснивача и власника Самосталне трговинске радње „Стефи 015“ из Ваљева, чији је пуномоћник Младе Николић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2405/22 од 28.08.2024. године, у седници одржаној 19.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована, ревизија тужене изјављена против ставова другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2405/22 од 28.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 220/19 (2017) од 20.12.2021. године, ставом I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд тужену обавезе да јој исплати разлику зараде за период од марта до јула 2016. године, у износима, са законском затезном каматом наведеним у том ставу изреке, као неоснован. Ставом II изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд тужену обавезе да јој на име путних трошкова за март, април, мај, јун и јул 2016. године, исплати износ од 15.240,00 динара, са законском затезном каматом од 01.09.2016. године као истека рока за измирење доспелих обавеза па до исплате, као неоснован. Ставом III изреке, тужиља је обавезана да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 196.500,00 динара.

Апелациони суда у Београду је пресудом Гж1 2405/22 од 28.08.2024. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Основног суда у Ваљеву П1 220/19 (2017) од 20.12.2021. године у ставу првом изреке и у том делу је жалба тужиље одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Ваљеву П1 220/19 (2017) од 20.12.2021. године у ставу другом изреке па је обавезана тужена да тужиљи на име путних трошкова за март, април, мај, јун и јул 2016. године, исплати износ од 15.240,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.09.2016. године, као истека рока за измирење доспелих обавеза па до исплате. Ставом трећим изреке,

преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Ваљевоу П1 220/19 (2017) од 20.12.2021. године, па је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 196.500,00 динара, а тужена обавезана да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 226.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка по жалби исплати износ од 15.019,20 динара.

Против ставова другог и трећег изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешено и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду, у побијаном делу у смислу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), и одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23), па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Тужена у ревизији указује на битну повреду одредбе члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку међутим, та битна повреда није разлог за изјављивање ревизије на основу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. истог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код тужене у периоду од 08.03.2016. године од 28.07.2016. године, када јој је отказан уговор о раду због закљученог споразума о престанку радног односа. У уговору о раду који су парничне странке закључиле под бројем .. – 08.03.2016. године, под тачком 13. уговорено је право запослених на накнаду трошкова, између осталог за долазак и одлазак са рада. Тужена тужиљи није исплатила накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у утуженом периоду а тужиља туженој није доставила карте за извршени превоз. Вештачењем од стране судског вештака економско-финансијске струке утврђено је да тужиљи на име трошкова превоза, према цени појединачне карте у саобраћају а на основу евидентираног присуства на раду припада износ од 15.240,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиље за накнаду трошкова доласка и одласка на рад, у утуженом периоду, одбио, на основу одредбе члана 36. Правилника о раду тужене јер тужиља није пружила доказ да је туженој доставила карте за извршени превоз.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је тужену обавезао да тужиљи накнади путне трошкове за утужени период, према времену проведеном на раду имајући у виду да је у поступку утврђено да, за спорни период, послодавац тужиљи није исплатио накнаду ових трошкова, а био је дужан према одредби члана 36. Правилника о раду, имајући у виду цену превозне карте те трошкове које је тужиља имала за долазак и одлазак са рада према броју дана присутности на раду у висини утврђеној налазом и мишљењем судског вештака.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је, правилно применио материјално право.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду (Службени гласник РС“ бр 24/05 ... 75/14), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за доказак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Правилником који је код тужене у примени од 01.01.2012. године, у одредби члана 36. предвиђена је накнада трошкова превоза на рад и са рада тако што запослени има право на накнаду трошкова за долазак на рад и повратка са рада у висини цене превозне карте у јавном превозу и то на основу достављених карата за извршени превоз, а према месту становања на дан закључења уговора о раду. Ставом другим предвиђено је да је запослени дужан да достави карте за извршени превоз најкасније до краја месеца за претходни месец.

У конкретном случају, тужена је, у утуженом периоду, била запослена и радила код тужене а она јој није исплатила накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада. Имајући у виду да је износ неисплаћених трошкова правилно утврђен према броју дана присутности на раду у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, следи да је тужена дужна да тужиљи предметну накнаду исплати.

Неосновани су наводи ревизије тужене да је требало утврдити удаљеност места пребивалишта тужиље од места рада и време које је потребно да стигне на рад, као и, с тим у вези, да ли јој је за долазак и одлазак са рада потребна употреба било каквог превоза па и јавног. Супротно тим наводима ревизије тужене, право запосленог на накнаду трошкова доласка на рад и одласка са рада није условљено удаљеношћу између места рада и места становања, нити подношењем захтева послодавцу и доказа да је запослени стварно сносио ове трошкове.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 2. и 165. став 2. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужена у ревизији неосновано побија правилност примене материјалног права.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић